

Erin Stewart

SEBES
SZARNYAN

Dream
válogatás

**Azelőtt millió egy dolgot lehetett rólam elmondani.
Most csak egyet: én vagyok a Megégett Lány.**

Ava Lee mindent elveszített, amit ember csak elveszíthet. A szüleit. A legjobb barátnőjét. Az otthonát. Még az arcát is. Nincs szüksége tükörre hogy tudja, hogy néz ki, látja azt visszatükröződni a körülötte lévő emberek szemében.

Egy évvel a régi életét elpusztító tűz után Ava nagynénje és nagybátyja eldöntötték, hogy a lánynak vissza kell térnie a középiskolába. Újból normálisnak kell lennie, jelentsen ez bármit is. Ám Ava egyáltalán nem így látja. Az olyanok számára, mint ő, nem létezik normalitás. Senkivel sem tud majd összebarátkozni, mert senki sem akarja, hogy együtt lássák vele, a Megégett Lánnyal.

Aztán találkozik Piperrel, aki szintén túlélte egy balesetet, és Avában feltámad a remény, hogy talán nem egyedül kell szembenéznie az iskola keltette rémálommal. A szókimondó és szarkasztikus Piper gondolkodás nélkül kibillenti őt a komfortzónájából. Bemutatja őt egy fiúnak is, Asadnak, aki pont úgy imádja a színházat, mint Ava, így a lány szép lassan megpróbálkozik új életének kialakításával. Pipernek közben a saját csatáját is meg kell vívnia, ezért Ava hamarosan válaszút elé kerül: vagy visszahúzódik a sebhelyei mögé... vagy hagyja, hogy a mellette kiálló emberek segítsenek neki újra szárnyalni.

ERIN STEWART

Virginia államban nőtt fel, ahol az erdőben szentjánosbogarakat kergetett, és legelső karaktereit elképzelt barátokként alkotta meg. Ma már a Sziklás-hegység hűvösében élnek férjével és gyerekeikkel. Erin szívesen használja újságírói múltját, és kutatásokat végezve a valóságra alapozza a történeteit. Örökbefogadó anyaként és túlélőjeként egy szívbetegségnek úgy érzi, az élet kihívásai és az emberek, akiket megismerünk, nem véletlen kerülnek az utunkba. Ez az első regénye.

Tudj meg többet a könyvről:

www.erinstewartbooks.com

www.facebook.com/DreamValogatas

„Magával ragadó, szívszorító és hiteles – a tolerancia regénye. Tökéletes választás a nagy hatású kortárs széppróza, többek között a *Girl in Pieces – Lány*, darabokban, illetve a *Veled minden hely ragyogó* című könyvek kedvelőinek.”

Amazon

„Érzelmes, ugyanakkor őszinte hangvétellű történet a felnőtté válásról, valamint a túlélés fájdalomról és erejéről.”

Kirkus Reviews

„Érzékenyen elmesélt történet megnyerő, életteli karakterekkel. Az egyes szám első személyű narratíva megindítóan fejezi ki Ava mély gyászát és bánatát, aztán reménykeltő kilátásait, ahogy egy új fajta normalitás felé halad.”

Publishers Weekly

„Gondolatébresztő... Elmélkedésre készíti az olvasókat empátiáról, reményről és toleranciáról a szívfájdalom dacára.”

School Library Journal

„Mindenkire mély és jóleső hatással van ez az érzelmeimmel teli, szívszorító könyv.”

Booklist

„Ez a regény a fájdalom és a veszteség érzékletes portréja, és azt mutatja meg, hogy a sötétségből kifelé vezető úton nem muszáj magányosan végigmenni.”

VOYA

*Dream
válogatás*

Erin Stewart

SEBES
SZARNYAN

— részlet —

Egy évvel a tüzeset után az orvosom eltávolítja a maszkomat és kijelenti, hogy ideje visszatérnem az életbe.

Persze nem ezeket a szavakat használja, hiszen azért fizetik, hogy olyan flancos kifejezéseket vessen be, mint a *beilleszkedés* vagy az *elszigeteltség*, ám a lényegen ez mit sem változtat: Ava Életének Döntőbizottsága ülést tartott, ahol megállapítást nyert, hogy épp eleget dagonyáztam az önsajnálásban.

Úgyhogy az önsajnálatnak ezennel vége.

Dr. Sharp megvizsgálja a bőrátültetéseimet, hogy megbizonyosodjon róla, nem növesztettem-e akaratlanul is denevérszárnyakat a hónaljamból a múlt havi taperolás óta. A sebhelyeket nem könnyű felülvizsgálni, mivel a testem 60 százalékat borítják. Dr. Sharpnak kerek húsz percig tart, míg végez az összessel. A plasztikkal bevont vizsgálóasztalra terített papírvatta összegyűródik alattam; mindeközben a nagynéném, Cora félrehúzódva figyel a jelenetet és buzgón jegyzetel a nagyméretű, Ava Gyógyulása címet viselő mappájába és lesi dr. Sharp minden mozdulatát.

A doki először a kendőt veszi le a fejemről, majd a teljesen átlátszó plasztikmaszkot az arcomról és végigtapogatja a forradásaimat.

– Minden gyönyörűen gyógyul – mondja, hangjában az ironia lecgcekélyebb jele nélkül. Hűvös ujjait érzem,

amint a szemem fölött vizsgálódik, ám a szám körüli vastagabb, átültetett szöveteken már alig.

– Nos – szólalok meg –, ki lehet rúzsozni egy disznót, de attól még disznó marad.

– Ava! – szisszen fel erre Cora, aki nem csupán a nagynéném, hanem a korábban említett Döntőbizottság önjelölt ügyvezető igazgatója is.

Dr. Sharp megrázza a fejét és felnevet, mire megjelenik egy-egy mély gödröcske az arca mindkét oldalán. Ettől egyből a kórházsorozatok szexi dokijaira emlékeztet, akik két életmentő beavatkozás között az ügyeleti szobában kavarnak. Egyértelműen a perzselő pillantása és a határozott vonalú állkapcsa a felelős, amiért bizsergést érzek a gyomromban valahányszor megérinti a bőrátültetéseimet. Valamint a tudat, hogy hozzávetőleg tizenkilencszer látott tök pucéran. Na persze, a műtőasztalon, de a meztelenség ott is meztelenség, még ha géz borítja is a testem és tizenkilenc operáció nyoma, a számtalan heg.

Nem került szóba köztünk a téma, mint ahogyan azt sem verem nagydobra, hogy a doki az egyik sebészeti beavatkozás alkalmával szó szerint lekanyarított a fenekemből egy darabot és abból alakította ki az új homlokomat.

Dr. Sharp átnyújt egy kis kézitükröt, hogy közelebbről is megcsodálhassam az alkotását.

– Kösz, de nem – mondom, miközben visszaadom a tükröt.

– Még mindig problémát okoz belenézni?

– Hacsak nem növesztettem magamnak egy új arcot az éjjel, tudom, milyen látvány fogad.

Dr. Sharp bólint, majd feljegyez valamit a kartotékomba, én pedig sejtem, hogy a legközelebbi konzíliumon megtárgyalják: idegenkedem a tükröződő felületektől. Nem mintha nem láttam volna eddig a megváltozott arcomat. Tudom jól, hogyan festek. Csak éppen úgy döntöttem, hogy nem fogom állandóan a tükörben nézegetni.

Dr. Sharp gödröcskés mosolyát felvillantva felemeli a plasztik álarcomat.

– Szerintem örülni fogsz a hírnek, hogy ettől az álarcomtól végre megszabadulhatsz.

Cora felvisít és sután, féloldalasan átölel, nehogy túlságosan megszorítson, akadályozva ezzel a mindenek felett álló gyógyulási folyamatot.

– Ennél nagyobb ajándékot nem is adhatott volna nekünk, dr. Sharp. Hiszen ma egy éve, illetve ezen a héten, annak, hogy... – Cora elhallgat, én pedig látom rajta, mekkora igyekezettel kutat a helyes kifejezés után.

– A tűzesetnek – szólok közbe. – Egy év telt el a tűz óta.

Dr. Sharp átadja a maszkot, ami az elmúlt év minden egyes napjának huszonhárom órájában állandó társam volt. Feladata: ellapítani az arcomat, hogy a gyógyulás folyamán a hegek ne türemkedjenek ki húsos pacaként. Az orvosok és az ápolók állandóan nyugtatgatnak, hogy a maszk viselésétől sokkal jobban gyógyulnak a forradásaim, bár kétlem, hogy ennél az elszíneződött patchworknél, ahogyan most az arcom fest, lehetne még rosszabb.

– A kompressziós ruhákat viszont továbbra is hordanod kell, míg meg nem bizonyosodunk róla, hogy a hegek nem gátolnak a mozgásban – teszi hozzá dr. Sharp. – És a végére van még egy jó hírem számodra.

Cora alig észrevehetően bólint a doki felé, ami azt jelenti, nélkülem hoztak meg egy döntést. Hiába vonatkozik rám, meg sem hallgattak.

– Most, hogy többé már nem kell viselned a maszkot engedélyt adok rá és javaslom is, hogy mielőbb térj vissza az iskolába – mondja.

Forgatom a maszkot a kezemben, nem nézek fel.

– Kemény útravaló – felelem. – De azért köszi.

Cora erre a mosdókagylónak támasztja a vastag mapáját, odaugrik hozzám és mellém furakodik a székre. Gyengéden megpaskolja a combomat.

– Ava, hiszen tudom, mennyire unod már az online tanórákat, és mennyire szeretnéd visszakapni a régi, normális életedet.

Normális.

A régi normális. Ez igaz. A tűz előtti normális. A normális normális.

– Annak már végképp lőttek – mondom erre. – Sohasem fogok csak úgy belibbenni a suliba, és ott folytatni mindent, ahol abba hagytam.

– A környékünkön lévő iskolába is járhatsz, ha úgy akarod. Beszéltünk már erről. Vagy amelyik iskolába csak szeretnél – folytatja Cora a rábeszélést. – Olyan lesz, mint egy új kezdet. Új barátokkal, egy új élettel.

– Akkor inkább a halál – mormolom.

Nagyon jól megvoltam eddig otthon; pizsamában vettem részt az online tanítási órákon. Mert ott senki sem láthat. Senki sem mutat rám, bámul meg, vagy súg össze másokkal a hátam mögött, míg én süketet tettetve eloldalgok az eltorzult külsőmmel.

– Tudom, hogy nem gondolod komolyan – mondja Cora. – Szerencsésnek mondhatod magad, amiért élve megúszta.

– Ja, persze. Magam vagyok a megtettesült szerencsetalizmán.

Azért volnék szerencsés, mert egyedül én maradtam életben? Anya, apa, és az unokatestvérem, Sara most valószínűleg a mennyei mezőkön táncikálnak gondtalanul, vagy éppenséggel cuki majmökként reinkarnálódtak Indiában, míg én műtétek és orvosok végtelen sorával és idegenek tolakodó tekintetével szembesülök folyton.

Am a sírkövekkel nem tudok versenyre kelni. A halál minden alkalommal kijátssza az ütőkártyáját a szenvedéssel szemben.

– Ha Saráról volna szó, azon lennék, hogy teljes életet éljen – mondja. – És tudom, hogy a mamád is azt szeretné, hogy boldog légy.

Felbosszant, ahogy Cora a holtakat használja fel az érvelésében.

– Nem vagyok Sara. Mint ahogyan te sem vagy az anyám.

Cora elfordul tőlem, mire dr. Sharp is úgy tesz, mintha valami roppant fontos néznivaló lenne a számítógépe képernyőjén – lényeg, hogy nem akarja tudomásul venni a feszültséget, mely úgy árad szét a vizsgáloban, mint a füst. Gyűlölöm, hogy dr. Sharp tanúja a kínos és gyerekes dühkitörésemnek, bár ő is benne van ebben az iskolakezdési akcióban, amit határozottan övön aluli ütésnek érzek.

Cora csendesesen szipog, én pedig azt kívánom, bárcsak visszaszívhatnám az undok megjegyzésemet. Hiszen nem ő akart anyám helyett anyám lenni, mint ahogyan én sem pályáztam Sara helyére – egyszerűen csak ezt a faramuci képletet dobta elénk a sors, mi pedig megpróbálunk valahogyan kiigazodni rajta.

Dr. Sharp megköszörüli a torkát.

– Ava, arról van szó, hogy valamennyien aggódunk, amiért ennyire elszigetelődöttél a külvilágtól. Az újbóli beilleszkedés fontos szerepet tölt be a gyógyulási folyamatban, és úgy gondoljuk, épp ideje kimozdulnod – mondja. Visszafogom magam, nehogy rákérdezzek, mégis kik gondolják úgy, és miért baj, hogy remeteként élek, ha nekem úgy tetszik.

– Mi lenne, ha tennénk egy próbát: te szépen visszamész a suliba, mondjuk két hétre, azután újratárgyaljuk a beilleszkedési stratégiánkat? Nos?

Cora bizakodóan néz rám, a szeme még mindig könnyes, mire büntudatom támad. A szerencsés túlélő büntudata.

Ez a hét számára is az első évfordulót jelenti. Egy év a lánya nélkül. Egy év, ami alatt rólam gondoskodott, mert egyedül én maradtam életben.

Nem adhatom vissza neki Sarát, de két hetet tudok adni.

– Rendben van – felelem. – Tíz tanítási nap az iskolában. És ha mégsem fullad kudarcba az egész, tárgyalhatunk a folytatásról.

Cora nénikém olyan szorosan ölel át, hogy a valóságosnál nagyobb fájdalmat mutatok, mire elenged.

– Csupán két hét – emlékeztetem. – És *már most tudom*, hogy kész katasztrófa lesz az egész.

– Ez csak a kezdet – mondja.

Újból felkötöm forradásokkal borított fejbőrömrre a piros kendőt, miközben Cora és dr. Sharp diadalmas pillantást váltanak. Nehéz ellenállnom a kísértésnek, hogy a kezemben lévő plasztikmaszkot ne illeszem vissza az arcomra.

Cora megáll az elülső pultnál, hogy a ki nem fizetett kórházi számlákkal kapcsolatban egyeztessen, míg én az égésbaleseti osztály folyosóján ballagva a betegek gyógyulását segítő Hospital Arts Initiative művészeinek kiállított alkotásait nézem végig. Észre sem veszem, hogy közben elhagyom a kórházi osztályt, mígnem egy kicsi lány a mamája szűk farmerébe kapaszkodva élesen felsikít.

Majd pufók, apró ujjával rám mutat.

Egyenesen az arcomra.

A nő elvörösödve rebeg el egy bocsánatkérést és a karjánál fogva húzza el a gyereket. A kislány továbbra is üvöltve sír és a nyakát forgatja felém, miközben az anyja meggyorsítja a lépteit. Egy műbőr fotelben üldögélő férfi gyorsan elkapja a tekintetét és az újságjába temetkezik, de aztán újból érzem, ahogy engem bámul, míg nyugalmat erőszakolva magamra lassan elindulok a folyosón visszafelé.

Ezek után inkább az égésbaleseti osztály biztonságában maradok, mert ott az emberek már hozzászoktak a hozzám hasonló arcokhoz. Látom, hogy a pasas még mindig engem les az újságja mögül, mire azt kívánom,

bárcsak Cora megengedte volna, hogy magammal hozzam a fejhallgatómat, és most a zenémet felhangosítva kizárjak mindent és mindenkit. Helyette egy 3D-s műalkotásra összpontosítok, amely a *Starlight Reflections* címet viseli és az ablakban függ. Úgy teszek, mintha mérhetetlenül lekötne a látvány: üvegszilánkok apró, ötágú csillagokat formáznak, mindegyikük szivárványos, tört fénnel árasztja el a folyosót.

Az apró tükrök Tejútjának zuhatagában torzan, Picasso ábrázolásmódjában jelenek meg, és ránézésre mintha egyetlen érintéssel össze lehetne zúzni az egészét. Látom a fényes felületen visszatükröződő felszabdalt arcomat, melyet a piros fejkendőm foglal keretbe.

Egy pillanatig átadom magam az illúziónak, hogy az összetört tükörnek tudható be az összetört lány látványa.

Amint ellépek, az arcom újból rendben lesz.

Normális lesz.

Hiszen ezt akarja a bizottság is. Hogy térjek vissza középiskolába. Újból legyek normális.

Mégis hogyan?

A normális emberektől nem ijednek meg a kisgyerekek.

A normális tizenhat évesek folyton a tükörben nézegetik magukat. *Nem kenődött el a rúzsom? Nem feküdtem el a hajamat elöl?* A visszatükröződés megnyugtatja őket, és ha nem tetszik, amit látnak, rendbe hozzák.

Számomra azonban a tükör emlékeztető.

Arra emlékeztet, hogy szörnyeteg vagyok.

És ezt már sohasem lehet rendbe hozni.

2

Cora a következő hetet az iskolakezdéshez szükséges vásárolgatás izalmában töltötte és láthatóan meg volt róla győződve, hogy a normális tinédzserek világába való visszatérésem sikere azon múlik, vajon hátzissákkal vagy vállon átvetős táskával megyek-e suliba.

A hivatalos újbóli „beilleszkedésem” előtti estén egy sor különböző méretű és formájú táskát terít szét az ágyamon. Szitanyomatos válltáskák, virágmintás vászon hátzissákok és poliészter átvetős tatyók néznek velem farkasszemet.

– Mit hordanak manapság a srácok?

Vállat vonok. – Miután jó ideig kórházi köntöst és pizsamát viseltem, valószínűleg nem én vagyok az aktuális stílusikon.

Azt már nem teszem hozzá, kétlem, hogy bárki is a táskámat nézné meg rajtam először. Cora tekintete a táskakavalkádról rám vándorol, szemöldökét összevonja, akár a vasárnapi keresztrejtvény fölött. Talán, ha erősen koncentrálok, rájön a megoldásra, gondolja.

Sajnálom, hiába minden erőfeszítés, én megoldatlan rejtvény maradok.

– Szerintem legyen ez – mondja ki a végső szót és felemel egy fekete, átvetős oldaltáskát. – Azért próbáld ki, mielőtt visszaküldöm a többi.

Nincs hozzá kedvem, ezért azt felelem, legyen úgy, ahogyan akarja és emlékeztetem, két hét múlva úgylis

visszatérek dicsőséges remete üzemmódba és úgysem lesz rá szükségem.

Cora szája lefelé görbül és egy pillanatra félrecsúszik a tegyük-rendbe-Ava-életét projekt ügyvezetőjének maszkja, mire meglátom az igazi énjét, egy kicsi és rémült valakit, aki bárminél jobban szeretné, ha a saját lánya volna most itt. Ő válogatna a táskák között, várná izgatottan az új sulit az új barátokkal, meg a lármás ottalvós bulikkal és a többi, normális, tizenhat éves lányokat érdeklő dologgal, mindazzal, amit Cora kívánt volna Sarának.

Felsőhajtók, elveszem tőle a táskát és átvetem a vállamon.

– Ez tökéletes, Cora, köszi.

Megigazgatja rajtam – tényleg passzol az oldalamon. Igaz, a súlya húzza a merev vállamat, de hát olyan jó látni mosolyogni.

Cora előhúz egy tengerészkék fejkendőt a gyűjteményemből és az új kék blúzomhoz illeszti. – Na, ezt nevezem én szerelésnek. – Nincs most annyi pénze, hogy mindenképp újat vegyen nekem, és hálás vagyok, amiért nem kell holnap felvennem a Saráról maradt ruhákat. Szerencsére február van, úgyhogy nyugodtan hordhatok hosszú ujjú felsőket farmerral, hogy eltakarjam a kompressziós öltözékeimet.

– Biztos vagy benne, hogy nem kell paróka? – kérdezi.

– Az a kedves hölgy a kórházból azt mondta, hogy bármiikor érte mehetünk. Csak beugrunk az autóba és elhozunk egyet, hm?

Megrázom a fejemet. – Kizárt.

Lehet, hogy egy paróka jobban elfedné a heges fejbőrömet, mint egy fejkendő, de senkit sem tévesztene meg. A hölgy, aki eljött hozzánk az égésbaleseti osztályra egy halom parókával, sminkcuccal és egyéb álcákkal felfegyverkezve valóban kedves volt, de hiábavaló az igyekezete, meg a sok hamis haj és vastag alapozó, ha egyszer nem lehet *eltüntetni a forradásokat*. Akkor minek tettetni?

Miután Cora távozik, lehúzó a cipzáraikat a kompressziós ruháimon, olyan mintha levetném a második bőrrömet, ami meggátolja, hogy a forradásaim vattacukorként türemkedjenek ki.

Hason fekszem az ágyon sortban és ujjatlan trikóban, Sara kézzel szőtt takarójának fonala csiklandozza az orromat. Cora visszatér és kezdetét veszi az esti kenj-be-vastagon-testápolóval szertartásunk. Mindig a jobb oldalamon indítunk. Óvatosan kiegyenesíti a karomat, amely ebből a szögből ijesztően soványnak tűnik. Csont és bőr, mint egy zombié. Ki hinné, hogy a zsírsejtek is képesek elégni?

Cora eldolgozza a kenőcsöt a bőröm egyenetlen felületén, miközben a megszokott kórházi/időshölgy-szag tölti be a szobát. A bézs kompressziós cuccom akár a levedlett kígyóbőr terül el az asztalon. Egy év elteltével sokkal inkább érzem a magaménak, mint a saját fényes-vörös-heges bőrrömet.

Valaha folytonos egységként gondoltam az emberi bőrre, most viszont az enyém inkább hasonlít Sara foltvarrásos, összefércelt ágytakarójára, amin épp fekszem. Néhány darab eredeti, néhány heges, és egyéb testrészeimről származó beültetett foltok is vannak köztük, mely az orvosok találékonyságát bizonyítja. Sőt, az elején még disznó- és tetembőröm is volt, míg arra vártunk, hogy valahol egy laboratóriumban a hátamból kivágott bélyeg nagyságú darabkák növekedésnek induljanak.

Cora úgy megdolgozza a karomat, mintha az kenyértészta lenne, az ujjai belemélyednek a bőrömbe és belepréselik a kenőcsöt. Ez az egyetlen alkalom, amikor Cora nem úgy bánik velem, mint a hímes tojással, valószínűleg azért, mert a kórházi ápolók elmagyarázták neki, minél erőteljesebben masszíroz, annál jobbat tesz a forradásaimnak. És ha ez „elősegíti a gyógyulásomat”, Cora természetesen bármire képes.

Már az előtt emelem a bal lábamat, hogy odaérne. Nyolc hónapnyi napi szintű kenegetés-masszírozás után

olyan összeszokott párost alkotunk, akár egy szinkron-úszó duó. Mostanra már vagyok annyira hajlékony, hogy be tudjam kenni magam, de dr. Sharp ujjainak száraz, hűvös érintése után határozottan jól esik Cora gondoskodása. Azonkívül a masszázis enyhíti az állandó viszketést, ami a bőröm szárazságának egyik mellékhatása, ami viszont annak a mellékhatása, hogy nincsenek faggyúmirigyeim. És ez a dominóhatás egyfajta szüntelen, zizegő viszketést idéz elő a bőröm alatt, ott, ahová nem érek el.

– A minap olvastam egy érdekes cikket – szólal meg Cora.

Kis híján felnevetek a cseppet sem meglepő hír halatán. A *Burn Survivor Quarterly* magazin ugyanis negyedévenként érkezik a postaládánkba, és ontja az információt Cora számára a gyógyulásom elősegítéséről. Az összes kiadványt elolvassa a legutolsó szöveg és gyakran hagy kivágott cikkeket az ágyamon.

– Arról szólt, milyen fontos az égési túlélőknek, hogy legyen egy kortárs, támogató csoportjuk, ahol megértésre találnak – folytatja Cora és a masszírozást sem hagyja abba. – És tudjuk, hogy holnap új emberekkel fogsz találkozni, én pedig bízom benne, hogy ez segíteni fog neked, Ava. Érzem, hogy így lesz.

A hátamra gurulok, hogy a térdemet is be tudja dörzsölni.

– Két hétről van szó. Ne várj tőle túl sokat! – felelem, bár a napnál is világosabb, hogy Cora reményei már az egekig szöktek.

– Nos, mindig azt hajtogatod, hogy nincs szükség barátokra...

– Mert tényleg nincs.

– Én viszont azt tanácsolom, hogy légy nyitott a lehetőségekre. Ne hagyd, hogy a félelmeid gátat szabjanak!

– Nincs mitől tartanom. – Behajlítom apró karizmat. – A forradásaim készek megvédeni bármitől.

Cora összepréseli az ajkait, miközben elszántan dörögli a kenőcsöt a vállamba, oda, ahol a legvastagabb a hegyszövet. A bőrátültetésem széles sávban futnak le a nyakamtól, végig a hátamon és a karjaimon, akár egy fém nadrágtartó pántjai. Egészen mostanáig Corának kellett segítenie az öltözködésben, mert nem tudtam elég magasra emelni a karjaimat ahhoz, hogy felvegyem a felsőmet.

Kinyújtom a karjaimat, hogy magukba szívják a kenőcsöt, mielőtt hozzáfogunk a következő feladathoz: rá kell húznom a kompressziós ruháimat a heges bőrömrre. Belebújatom a lábamat és a karomat a feszes anyagba, Cora pedig mindenütt felhúzza a cipzárt. Végül az arcomat is bekeni, egyik ujjával végigsiklik a keresztül-kasul futó vonalakon, melyek a bőrátültetések határát jelzik.

– Úgy tudom, hogy a Crossroads minden évben előad egy musicalt – jegyzi meg Cora közönyösen, mintha legalábbis nem győződött volna meg róla, hogy a suliban, ahová járni fogok remekül oktatják a színjátszást. Mintha nem tudnánk mi ketten, hogy a tűz óta egyáltalán nem énekelek. Pedig előtte le se lehetett állítani. A zuhany alatt a zuhanyrózsába énekeltem teljes szívemből. Utazás közben Sarával letekert ablak mellett az autópályán. A vacsoraasztalnál szegény szüleimet kápráztattam el az aktuális Broadway-kedvencemmel.

De most? Ki tudja, talán a füstmérgezés, a műtétek és az intubálások után többé már *nem is tudok* énekelni. Dr. Sharp szerint begyógyult a torkom, nekem viszont vannak kétségeim. Na, nem mintha számítana ez az egész. A lány, aki valaha szerette a reflektorfényt és a szólóéneklést, már nem létezik.

Tekintetem végigjárja a szobát, ahol Sarával pár havonta ottalvós hétvégeket tartottunk. Bár én egy órányi távolságra délre, az utahi farmvidéken éltem, valójában egymás szobájában nőttünk fel, és egymás életének részei

voltunk. Sara Denise maminak hívta anyát, én pedig Cora maminak az övét.

Most inkább csak Corának nevezem, a szoba pedig idegenül hat.

Mire kiengedtek a kórházból, Sara holmijának nagy része már eltűnt innen, leszámítva pár rá emlékeztető dolgot – ruhák a szekrényben, melyek rám is passzolnak, Sara balettcipői a sarokpolcon, mintha bármelyik pillanatban megjelenne és elsasszézna velük, és persze a vintage Barbie-gyűjteménye, a kollekción, amely élet-telen babaszemekkel mered rám a hatalmas vitrin üvege mögül. Valójában ezek a babák rengeteget érnek. Nem mintha Cora és Glenn valaha is eladnák őket, vagy bármi egyebet ebből a szobából.

Mindenesetre Cora megpróbálta otthonossá tenni számomra a helyiséget. Elhelyezte a szüleim bekeretezett képeit az íróasztalon, a falakon pedig Broadway-musical-poszterek virítanak, akárcsak a régi otthonomban.

Ám ettől még korántsem érzem a magaménak.

Afféle betolakodó vagyok – egy imposztor, aki személyvesztéssel próbálja betölteni két lány helyét, holott egyetlen személyt sem tesz ki.

Cora felemeli az államot és ettől újból bele kell néznem a szemébe.

– Ígérd meg nekem, hogy komolyan adsz egy esélyt a dolognak! Hogy nem zárkózol el az emberek elől.

Cora nyílt tekintete az arcomat fürkészi, én pedig az övét kutatom. Pizsamában van, smink nélkül, mégis gyönyörű. Anya mindig azzal viccelődött, hogy az öccsének esélye sem volt rá, hogy ellenálljon Cora szépségének – el is csábította őt a farmról a nagyvárosba.

Felsőhajtok.

– Cora, az egyetlen mód, hogy túléljem a következő két hetet az, ha jó vastag bőrt növesztek. A túlbujánzott, sebhelyes bőrömnek köszönhetően ez már meg is valósult, hál’ istennek.

Egyértelműen viccnek szánom, ám Cora újból összepréseli az ajkait.

– Ugyan már – mondom neki. – Most sírjak, vagy nevessek? Nem akarok többet sírni.

Cora nem felel, helyette megfogja a kezemet; lilás bőröm elüt az övétől. A jobb kezemen legalább meg lehetett menteni az ujjaimat. Viszont a bal karom csonka, karomszerű végét kéznek nevezni óriási túlzás lenne. Inkább egy rák ollójára hasonlít – az összeolvadt ujjak egy hatalmas hüvelykujjal néznek szembe, ami nem más, mint az átültetett nagylábujjam.

Cora megszorítja a kezemet – vagyis a rákollómat. – Ez a harmadik középiskolai éved. Örülj mindannak, ami ezzel jár. Ismerkedj, barátkozz a társaiddal.

Hosszan kiengedem a levegőt. Cora nem érti a lényegét: még a régi barátaimnak is, otthon, nehézséget jelentett, hogyan viszonyuljanak hozzám a tüzeset után. Valószínűleg azért, mert többé már nem lehetek igazán *önmagam*.

Kétlem, hogy az új iskolában sokan törekednének pont egy ilyen égési sérültet befogadni a bandájukba.

Úgyhogy nem egy klánban gondolkodom, hanem egy terven: mindent meg fogok tenni, hogy láthatatlanná váljak. Persze ezt nem a mágia erejével próbálom elérni, hanem egyszerűen csak beleolvadok a környezetembe. Az egyetlen mód, hogy átvészeljem ezt a kéthetes, megjárt szott normalitást, ha igyekszem elkerülni minden feltűnést.

– Majdnem elfelejtettem. – Azzal felkapom a fejhallgatómat az íróasztalról és székre kikészített holnapi szerelésemre hajítom.

Cora megfeszül és látom rajta, hogy apró termetének minden erejére szüksége van, hogy ne vegye el a tökéletesen összekészített holmimról a fülest. Majdnem annyira gyűlöli a fejhallgatómat, mint amennyire én szeretem. Pontosabban, szükségem van rá.

– Te és a zenéd – mondja.

Nem árulom el, hogy korántsem a zenéről van szó. Legtöbbször fel sem fogom, mi szól éppen. A füles arra szolgál, hogy kizárjam a világot.

Hogy segítsen eltűnnöm belőle.

Glenn bácsikám megáll az ajtóban, hogy jó éjszakát kívánjon. Ahogy ott támasztja a falat a jellegzetesen szégyellős mosolyával és a pisze orrával, egyből a mamámat juttatja eszembe. A szembeötlő hasonlóság miatt néha úgy elszomorodom, hogy alig bírok ránézni. Máskor meg nem tudom levenni róla a tekintetemet. Anya is szép volt, de nem az a porcelánbaba-szépség, mint amilyen Cora, hanem sokkal valóságosabb: szarkalábakkal a szeme körül, bőrkeményedéssel a tenyerén.

Valaha az én orrom is pizsén felfelé meredt, ami egyértelműen a mamám családjának genetikai öröksége. Apa sokszor csúsztotta végig az ujját rajta, a hegyén pedig felfelé emelte. – Az én kis svájci sísáncom – mondogatta.

Megérintem az orromat, ami most kerek, bőrátültetésekkel összefércelt gumóként ül az arcomon. A tűz alapos munkát végzett; végérvényesen elvette tőlem anyát és még azt is, ami rajtam rá emlékeztetett.

Glenn belép a szobámba, cowboycsizmái súlyosan taposnak a szőnyegen – míg Cora össze nem szidja. Erre aztán megtorpan és lekapja a lábáról a hegyes orrú csizmákat, melyek szinte hozzánőttek, holott már nem is dolgozik a ranchon, mióta Salt Lake-be költözött. Pedánsan a fal mellé helyezi őket, majd segít levenni a fejkendőmet, miután ágyba bújok.

– Jó, hogy már csak éjszakára kell ezt feltenned, ugye? – kérdezi, miközben eligazítja a maszk pántjait a fejemen.

Bólintok.

Glenn hátralép és onnan nézi, ahogy az arcomra illesztem a maszkot; már érzem is az ismerős nyomást a bőrömlőn. – Büszke vagyok ám rád – mondja.

– Miért is? – szólok ki a plasztikba vágott résen.

– Amiért ilyen bátor vagy – feleli. – Tudod, mit mondott erre John Wayne?

Megrázom a fejemet. – Azt sem tudom, kicsoda John Wayne.

Glenn felnevet. – Akkor hát, az első lecke: „A bátorság az, amikor halálra rémülünk, mégis nyergelünk.”

Képzletbeli lasszót pörgetek meg a levegőben.

Glenn pusztit ad a fejem búbjára. – Jó éjszakát, kölyök.

Ha sikerül jól bandzsítanom a félhomályban, látom anyát, ahogy fölém hajol. Elképzelem, hogy mellém bújik az ágyba, én pedig elmondom neki, mennyire megrémít, hogy holnap egyedül kell szembenéznem a valósággal.

Glenn és Cora együtt mennek ki a szobából, a széles vállak az apró alak fölé tornyosulnak. A bácsikám ment közben egyik kezével felkapja a cowboycoizmait, míg a másikkal Cora karcsú ujjait fogja. A maszkom nyílásán át nézem, ahogy végigsétálnak a hallon.

Lenézek a saját kezeimre: egyik oldalon a karmom áll ki, a másikon a sebhelyes ujjaim kandikálnak ki a kompressziós ruhámból.

Cora azt akarja, hogy ne zárkózzam el az emberektől. A baj csak az, hogy senki sem kopogtat az ajtómon – sem most, sem máskor.

Úgyhogy bármilyen megpróbáltatás vár is rám holnap a suliban, fel kell rá készülnöm.

Muszáj, hogy minden leperegjen rólam.

Felteszem a fejhallgatót, feltekerem a hangerőt és behunyom a szemem a kompressziós ruha szorításában és a maszk súlya alatt. Az égési túlélő öltözékemben úgy érzem magam, mintha én lennék az ijesztő Tutanhamon fáraó elföldelve egy szarkofágban.

Ám ma este ezt jó jelnek fogom fel.

Olyan, mint egy védőréteg köztem és a külvilág között.

Az egyetlen dolog, ami még összetart.

3

Az Eltűnési Projekt első lépéseként megkérem Corát, tegyen ki fél órával korábban, hogy elkerüljem az új iskolám, a Crossroads High, – a Vikingek otthonának – nyüzsgő folyosóit.

Azért választottam ezt a sulit, mert a város túlsó végén van, ahol senki sem ismerte Sarát. Épp elég, hogy otthon nekem kell kitöltenem az úrt, amit az unokatestvérem hagyott maga után, az iskolában már semmi kedvem az árnyékába lépni.

A dr. Sharpnál tett látogatás óta Cora egy forgószerű erejével intézkedik az ügyekben: fogta az eddigi bizonyítványaimat és rábeszélte a Crossroads igazgatóját, esetemben tegyen kivételt, hadd járhaszak iskolába. Folyton telefonálgatott különböző oktatási tisztviselőknek és *személyre szabott*, egész tanévre szóló iskolalátogatási tervet dolgozott ki velük, mit sem törődve az én tervemmel, hogy csupán *két hétig akarok* suliba járni.

Amikor megérkezünk a parkolóba, Cora közli velem, hogy még óra előtt jelentkeznem kell az igazgatónál egy gyors *bemutakozásra*. Ragaszkodik hozzá, hogy leparkoljon és kiszálljon velem a sulis előtt, majd nekifeszülve a fagyos februári szélnek átadja nekem a vállon átvetős táskát, ami szerinte belépőt jelent a középiskolai társadalmi hierarchia legfelsőbb köreibe. Átvetem a vállamon a pántot, aztán beillesztem a fejhallgatómat a telefonomba,

mialatt Cora még egyszer a fejemre zúdítja a Hogyan viselkedünk a gimiben? témájú lelki fröccsöt megfűszerezve a gyógyszereimre vonatkozó utasításokkal, valamint a felhívással, hogy úgy általában legyenek nyitott és őszinte.

Ezekre már nem igazán figyelek oda, mert (1) tudom, hogyan szedjem a gyógyszereimet, (2) egy lányt tesznek ki egy másik autóból közvetlenül mögöttünk a járdaszegélyen.

Amint észrevesz ledermed, tágra nyílik a szeme, mintha sokkot kapott volna a látványomtól. Elkapom a tekintetem, lenézek a kezemben lévő telefonomra, mire a lány gyors léptekkel bemenekül a sulis épületébe.

A következő pillanatban kis híján én is menekülőre fogom – vissza az autóba, vissza a szobámba, a láthatatlan létezésbe. De Cora a karomra teszi a kezét. Alig érzem az érintését a kompressziós ruhámon keresztül.

– Biztos vagy benne, hogy ne kísérelek be?

Megrázom a fejemet. Nem, nem és nem. Semmire sem vágyom kevésbé, mint hogy egy gardedám kísérgessen az új iskolám folyosóin. Mintha az arcom nem lenne elég bizonyíték rá, hogy egyáltalán nem tartozom ide.

Ami elég nagy probléma, tekintve, hogy a középiskolai élet első parancsolata, hogy mindenkinek *Tartoznia kell valahová.*

Lenyelem a félelmeimet – ezt a készséget az elmúlt évben sikerült szinte tökélyre fejlesztenem –, és kisajtolok magamból egy hamis mosolyt. Most sírjak, vagy nevessek? Szélesre tárom a karomat, illegetem magam.

– Szóval... jól nézek ki?

Viccnek szánom a kérdést, ám Cora alaposan szemügyre vesz.

– Nagyszerűen festesz.

– Ugye tudod, hogy épp most küldesz a vesztőhelyre?

Kényszeredetten elmosolyodik és megigazítja a kék kendőmet, amit a nyakamnál csomóra kötve viselek, hogy eltakarja az egész hajás fejbőrömet.

– Itt találkozunk tanítás után, rendben?

– Igyekszem egy darabban megjelenni.

Cora kezébe veszi a kezemet és megszorítja. Vajon nem az jár-e a fejében, hogy bárcsak Sara állna most a helyemben? Mert én kétségbeesetten kívánom, hogy anya álljon most itt az ő helyén.

– Gondolj mindarra, amin eddig keresztülmentél, Ava. Erősebb vagy, mint hinnéd.

Felteszem a fejhallgatómat; gondosan a bal fülemre illesztem, pontosabban oda, ahol valaha a fülem volt. Amint a zene kizárja a külvilágot, megragadom a táskám vállpántját és belépek a sulis kapuján, miközben azt kívánom, bárcsak annyira tudnék hinni a megfelelő kiegészítő erejében, mint ahogyan Cora. Megcsap az ismerős tinédzserszag (két rész átizzadt fociszerkó, egy rész Axe dezodor) és újból alászálllok a gimis linóleumpadlós, fluoreszkáló világába.

Hatalmas kartonfigura fogad, egy fehér fickó viking fejfedővel, kezében karddal hirdeti Viking Country jel-szavait: Légy merész! Légy bátor! Légy harcos! A falon kézzel írt transzparens feszül: „Készülj fel az öklelésre! Jönnék a Vikingek!”, olvasom.

Úgy tűnik, a *vesztőhely* enyhe kifejezés erre a helyre.

Nem mintha nem tudnám, milyen reakciókra számíthatok. Hozzászoktam már a kíváncsi tekintetekhez a bevásárlóközpontokban vagy akár a közlekedési lámpáknál.

Nem hibáztatom őket; látványosság lett belőlem. Múszáj odanézni, ha megjelenek valahol.

Idővel valóságos szakértője lettem ezeknek a visszajelzéseknek és több, egyértelműen felismerhető típusra szűkítettem le őket:

1. Undor
2. Gátlástalan báméskodás
3. Félelem
4. Szánalom

5. Émelyítő szívélyeskedés
6. Tünető közöny (mintha láthatatlan lennék)
7. Leereszkedő bánásmód
(mintha értelmi fogyatékos lennék)

Nem igazán lehet megjósolni, kitől, milyen reakció várható, habár a gyerekek esetében szinte biztos a forgatókönyv: ordítva tudatják a mamájukkal, hogy az arcom egy darab főtt szalonnára hasonlít.

A felnőttek általában eléggé szocializáltak ahhoz, hogy kihagyják a rémült bámészkodást. A boltokban a vásárlók vetnek rám néhány közönyös/szánakozó pillantást, illetve az anyák sürgősen elterelik mellőlem a kölyköket, mintha legalábbis én lennék a zsákos ember, aki elrabolja őket.

És a tinik? Nos, rájuk mindenből egy kicsi jellemző, ami pedig azt jelenti, fogalmam sincs, mivel fogok ma szembesülni: kegyetlenséggel vagy kegyelemmel.

A teljes bizonytalanság gyomorszorítóan hat rám, amint az előcsarnokon keresztül az iroda felé óvakodom. Szerencsém van – üresek a folyosók.

Ava 1, újbóli beilleszkedés 0.

A csendes, szőnyeggel borított elülső iroda biztonságában leállítom a zenét, a fejhallgatómat a nyakamra csúsztatom, aztán megigazítom a fejkendőmet a fülelem. Nem tudom, merre menjek, úgyhogy totál tanácstalanul ácsorgok még egy darabig a helyiség közepén. Amikor a titkárnő végül felnéz az elülső íróasztal mögül, széles mosolya egyből az arcára fagy.

– Ó, – szakad ki belőle a sóhaj.

A tekintete ezután az íróasztalára szegeződik, láthatóan így próbálja meg összeszedni magát. Amikor újból felnéz, bárgyú vigyorral a képén, erőltetett hanghordozással megszólal.

– Mit tehetek érted, drágám?

– Ava Lee vagyok. Úgy tudom, az igazgató úr vár rám.

– Ó, Ava, hát persze! – énekli a normálisnál tíz decibelrel hangosabban.

Az émelyítő szívélyeskedés tipikus megnyilvánulása. *Miféle sebhelyek? Olyan izgatott vagyok, hogy észre sem veszem az eltorzult arcodat! La la la!*

– Egyenesen erre! – kiáltja, mintha csak egy tévés showműsorba vezetne be, nem pedig egy apró irodába, ahol két férfi ücsörög. Az egyik pólóingben az íróasztal mögött, míg a másik vele szemben, olyan szűk ingben és szorosan megkötött nyakkendőben, hogy egészen kivörösödött tőle a feje és a nyaka. Úgy fest, mint egy kifakadni készülő óriási pattanás.

– Ó itt Ava Lee! Az új diák! – jelenti be félig ordítva az iskolatitkár. Miután letudta kötelességét, becsukja maga mögött az ajtót, én pedig szinte hallom, ahogyan megkönnyebbülten felsóhajt. A pólós férfi széles mozdulattal egy székre mutat.

– Foglalj helyet, Ava. Én Danner igazgató vagyok, bár a diákok zöme Mr. D-nek, vagy Nagy D-nek nevez. Ó itt Mr. Lynch.

– Szólíts Lynch igazgatóhelyettesnek – mondja erre a vörös képű.

Danner igazgató kezét nyújt, majd kissé visszahúzza, amint megpillantja az enyémet. A jobb kezemen az ujjak úgy kandikálnak ki a bézs kompressziós ruhámból akár az aszott, lila kolbászok.

– Minden rendben? – kérdezi.

– Nem fáj, ha erre céloz – felelem.

Megereszt egy félmosolyt, majd úgy ráz velem kezét, mintha döglött halat fogna – én pedig úgy teszek, mintha nem látnám, ahogy az asztal alatt beletörli a tenyerét a nadrágjába. A haja tökéletes ívben fut a szemöldöke fölött, drága mosolya felfedi tökéletes fogsorát. A férfi mögött a könyvespolcon hivalkodó trófeagyűjtemény sorakozik. Követi a pillantásomat, amint megállapodik egy aranyszínű labdarúgó-játékosal díszített kupán.

– Valaha hátvéd voltam a sulis csapatában. Most pedig én vagyok itt a főnök. Az élet fura helyzeteket produkál, nem igaz?

Bólintok. Igen, az élet valóban alaposan fenéken tudja billenteni az embert.

– Nos, Ava, örömmel köszöntünk iskolánk diákjai között – folytatja.

Tekintete egy pontot keres az arcomon, ahol megállapodna. Sok szerencsét, pajtás. Végül a fejem bal oldalát kezdi bámulni, amitől úgy tűnik, rám néz, pedig nem. Észre sem vettem volna, ha nem ezt a taktikát választaná szinte mindenki, akinek beszélnie kell velem. Nem hibáztatom őket: ami engem illet, bele sem tudok pillantani a tükörbe.

– Nos, úgy értesültünk, hogy speciális nevelési igényű tanuló vagy. Szeretnénk, ha tudnád, hozzánk bármikor fordulhatsz segítségért, vagy akár lelki támogatásért. Iskolánkban teljes munkaidőben foglalkoztatunk egy ápolónőt, ő fogja intézni a gyógyszeradagolásodat a nap folyamán.

Végigfutott a hideg a karomon.

– Nem vehetem be egyedül a gyógyszereimet?

Az igazgatóhelyettes olyan közel tolja hozzám a ragyas képét, hogy a nyála az arcomra fröccsen.

– Talán nehéz ezt elfogadnod, de a legjobb, amit érted tehetünk, ha ugyanúgy kezelünk, mint a többi diákunkat – mondja. – Nincs kivételezés, sem kivételes szabályok.

Mr. D-től eltérően, Lynch igazgatóhelyettes egyenesen rám bámul beszéd közben és a tekintete még akkor is rám tapad, amikor visszafordulok az igazgatóhoz. Pofátlanul stíról. Ami szokatlan egy felnőttől.

Felteszem, ő is az „érted haragszom, nem ellened” álláspontot képviseli, csak hogy az olyanoknak van fenntartva, mint Cora és az égési osztály ápolói, akik vérségi okokból, vagy a munkájuk miatt kénytelenek velem

foglalkozni. Ők erre már kifejeleztették a saját hogyan-kezeljük-Avát eszköztárukat.

– Mr. Lynch arra céloz, hogy meg kell felelnünk bizonyos, törvényi előírásoknak. A tanulóink nem tarthatnak maguknál gyógyszereket – ugye ezzel te is egyetértesz?

Bólintok, bár legszívesebben sikítanék. Röhej, menyinyi pirulát kell bevennem naponta, ráadásul rendszeres időközönként. Nehéz lesz láthatatlanná válnom a hátsó sorban, ha kétóránként az osztályterem elejére kell majd járkálnom.

– Egyébként már a második félévben járunk, de a tanáraidat tájékoztattuk az érkezésedről. Nos, a helyzetedről is. Vagyis megpróbáltunk... felkészülni belőled. – Erőltetett mosolyt présel ki magából. – Most pedig, elég a logisztikából, rendben? Beszélgessünk inkább rólad. Úgy hallottuk, szeretsz énekelni.

Megrázom a fejemet.

– Cora, a nagynénéd...

– Rosszul mondta. – Tudhattam volna, hogy Cora már járt itt és telecsicseregte a fejüket a kiválóságaimról. – Nem, nem énekelek.

Mr. D tekintete Mr. Lynch-re vándorol, hátha elő tudnak rukkolni még valamivel velem kapcsolatban. De nem tudott.

– Azt hiszem, ezzel végeztünk is. Van esetleg valamilyen kérdésed?

Van; körülbelül egy millió. Mi lesz, ha nem tudom végigcsinálni? Ha nem vagyok elég erős hozzá? És egyáltalán, hogyan jutottam idáig, hogy ezek itt ketten átnéznek rajtam és a nadrágjukba törlik a kezüket, mintha fertőző lennék?

Megrázom a fejemet. Nem. Nincs kérdésem. Legalábbis olyan, amelyikre választ kaphatnék.

Mr. Lynch rábök a nyakamba csúsztatott fejhallgatómra. – Azt a táskádban kell tartanod egészen az utolsó kicsengetésig.

Mr. D-re pillantok valamiféle beavatkozásra várva, valami apró kivételezésre a beígérték ellenére. – Csak a folyosón használom majd, órákon nem.

Mr. Lynch megrázza a fejét. – Tiltja az iskolai házirend.

Mindketten figyelik, ahogy leveszem a nyakamról a fejhallgatót, ami nem sokat takart belőlem, ám hiányától rögtön védtelenebbnek érzem magam. Testet ölt bennem a pánik, amint a táskámba süllyesztem: hogyan fogok most eltűnni?

Miközben kikísérnek az irodából, Mr. D olyan mozdulatot tesz, mintha meg akarná paskolni a vállamat, de az utolsó másodpercben meggondolja magát és a keze után a levegőben marad.

– Ava. A tanulóinkat is figyelmeztettük, illetve... értesítettük az érkezéséről. A nagynénéd pedig felvetette, hogy talán lenne kedved minden osztályban pár szóval bemutatkozni a társaidnak. Amúgy szemtől szembe.

Szemtől szembe álljak velük? A szétolvadt arccal? A tönkrement étellel? Mégis *miről* beszélünk?

– Nos, ezt egészen biztosan nem szeretném – felelem.

Nincs szükségem rá, hogy megértsenek. Nem akarok válaszolni a kérdéseikre, barátkozni velük, a példaképük lenni. Egyetlen dolgot akarok: túljutni az elkövetkező két héten.

– Ahogy gondolod – mondja Mr. D, aztán kint megszólal a csengő. Féktelen, lármás tömeg árasztja el a folyosókat. – Az ajtóm mindig nyitva áll. Szeretném, ha a diákjaim inkább barátként tekintenének rám, mintsem ügyintézőként.

Rám villantotta győztes mosolyát, kifehérített fogsort, mire akaratom ellenére is a bejárati ajtónál álló Viking jutott az eszembe.

– Remekül fogod érezni itt magad, Ava. Szavamat adom rá.

Mr. Lynch nem bajlódik biztató szavakkal. Egyszerűen a fali órára mutat.

– Öt perc múlva becsöngetnek – mondja. – Ne késs az óráról!

Ácsorgok egy darabig a küszöbön, az iroda viszonylagos biztonsága és a folyosó között, amit szédült iramban népesítenek be a társaim. A *vesszőfutás* kifejezés jut eszembe és képek törnek elő az elmémből, melyeken a középkori Britannia bűnözői félmeztelenül rohannak végig a sorfalak közt, a rájuk zúduló ostorcsapások alatt.

Szembefordulok a zsúfolt folyosóval és úgy érzem, inkább a britekkel birkóznék meg.

Új haverom, Big D, magasba emelt kézzel pacsizik iskolai egyendzsekit viselő robusztus fickókkal, míg Mr. Lynch ráordít egy diákra, hogy ne rohanjon.

Danner igazgató vitathatatlanul azért van itt, hogy fellevenítse dicsőséges tinédzser korát. Mr. Lynch pedig azért, hogy megtorolja a dicstelen tini éveit.

És én? Én csak túl akarom élni.

4

Először egy fiúcsapat szúr ki magának.

Egy vézna, pattanásos képű hátrahőköl, míg a haverjai előbb rám merednek, majd tesznek egy hátraarcot az öltözőszekrényük felé, miközben alig leplezik nevetésüket. Félrekapják a fejüket, gyors oldalpillantásokkal méregetnek. Igazi mesterdetektívek, na.

Érzem magamon a tekinteteket – mostanra már igazán hozzászokhattam volna. A suttogások és felszisszenések életem velejárói egy ideje, ám itt, ezen a zárt, szűk helyen, ahol körbevesznek a társaim, a megsokszorozódott érdeklődés heve felforrósít. A végtagjaim elkezdenek viselkedni ahogy az ismerős bizsergés szétterjed a testemben. Az arcom ég, pillantásom a földre szegezem.

Ne nézz fel!

Kényszerítem magamat, hogy semmiképp se reagáljak, még akkor sem, amikor hallom, hogy egy csapatnyi lány idegesen vihorászik és suttog, majd lepisszegi egymást. – Csss... álljatok le, itt jön!

Egy lány a szekrényénél úgy tesz, mintha csak átsiklana rajtam a tekintete, de a hiányzó fülem helyét azért megnézi. Szorosabbra húzom a fejkendőmet, hogy ne láthassa, hiányzik a bal fülkagylóm, csupán egy lyuk és egy darabka lebeny maradt belőle, ám erről nem tartozom senkinek sem magyarázattal.

Felszegem az állam, hogy visszafojtsam feltörni készülő könnyeimet. Az arcomat meggyúrte az egyik égési sebem, emiatt az alsó szemhéjam olyanná vált, mint a megrepedt kanális: minden nedvessége kiszivárog belőle.

De akkor sem fogok sírni. Itt nem.

Megyek tovább, közben igyekszem lecsendesíteni háborgó bensőmet és emlékeztetem magamat, hogy legalább annyira nincs szükségem ezekre az emberekre, mint amennyire nekik nincs szükségük rám. Feltartott fejjel haladok, holott legszívesebben elrejtőznék az egyik öltözőszekrényben a kíváncsi tekintetek előtt. Egyre csak bámulnak, mert más vagyok, mint ők, és ez számomra egyet jelent a ténnyel: kevesebbet is érek náluk.

Csupán megbámulnak, de szóba állni már nem akarnak velem.

Hát, ezért nincs szükségem tükörre; látom magamat visszatükröződni a körülöttem lévők tekintetében.

Az arcom mindig szembeköszön.

Úgy teszek, mintha nem venném észre, hogy a fiúkból álló csoport egymást bökdösi a könyökével, vagy azt, hogy mindenki a folyosó túloldalára sprintel. A fejhallgatóm védelme nélkül, mindössze annyit tudok tenni, hogy nem reagálok, ahogy összesúgnak a hátam mögött.

Persze ettől még jól hallom a sulis megszokott zajain keresztül a szavakat, melyeket nem kellene:

Megégett.

Tűz.

Új lány.

Nagyon durva.

Zombi.

Fehéren izzó fájdalom száguld az ujjbegyemig, mire ráébredek, hogy az ép kezemmel kétségbeesetten kapaszkodom a táskám pántjába. Széttárom az ujjaimat, feszegetem merev bőrömet a tenyeremen.

Beérek az első órára, kiengedem a levegőt, amit azóta tartogatok, mióta elhagytam az irodát. Egy egész folyosónyi távolságot tettem meg!

Csupán tíz napot kell kibírnom.

A leghátsó sorba settenkedem. A tervem: maradj az árnyékvilágban! Éljd túl a mai napot.

A természettudományi ismeretek tanára nagydarab férfi, hatalmas, bozontos fekete szakállal. Lendülettel lépve jön be a terembe, majd egy halom könyvet hajít a katedrára. Tekintetével végigpásztázza az osztályt, hozzám kétszer is visszatér. Ennyit Nagy D segítőkészségéről.

Elkezdi az órát, de már megtörtént a baj. A társaim rögtön kiszúrták, ahogyan rám nézett, és most forgolódnak és leplezetlenül megbámulnak. Belesüppedek a székembe.

Amikor kicsi voltam, gyakran játszottam azt, hogy behunyom a szemem és magam köré képzelek egy varázsköpenyt, ami láthatatlanná tesz. A szüleim is részt vettek a mókában, amint felkiáltottam, „Most láthatatlan vagyok!” A mamám mellett állva kérdezte, „Hol van Ava?”, apa pedig belém ütközött, mégis azt panaszkolta, „Ó, nem! Örökre elvesztettük őt”.

Bárcsak most is eljátszhatnám ezt, és meglenne még a gyermekkori szuperhatalmam.

Emlékeztetem magamat, hogy a mai nap a legrosszabb, hiszen az első, nem igaz? Ma először lát mindenki. Két hét múlva pedig már vége is lesz az egésznek. Cora kipipálhatja a felépülésem érdekében tett erőfeszítéseit a jegyzetfüzetében, én meg szépen visszavonulok a szobám menedékébe, ahol sem a tükör, sem pedig a kíváncsi tekintetek nem juttatják eszembe, mi lett belőlem.

A szakállas tanár ekkor egy szót firkál a táblára: *élet*.

– Ma új anyagot veszünk. – Nyomatékosan aláhúzza a szót. – Együtt fogjuk feltárni a jelentőségét mindannak,

amit az „élni” kifejezés takar. Tanulmányozni fogjuk a minket körülvevő élővilágot és bennünk élő világot is.

Bejelenti, hogy most egy feladatlapot kell megoldanunk és átad egy halom papírt az egyik fiúnak az első sorból, hogy ossza szét az osztályban. Amikor a srác a közelembbe ér, habozva, bizonytalanul nyújtja felém a lapokat, mintha csak egy nyuszi tetemét kínálná egy veszett kutyának.

Gondolkodás nélkül odakapok, hogy elvegyem tőle, mire elfojtott sikoly tör elő a torkából. Pillantását az uszonnyá fércelt ujjaimra szegezi, különösen a kiemelkedő hüvelykujjamra, ami mellett eltörpül a kezem többi része, tekintve, hogy eredetileg a lábfejemen volt, nem pedig itt, közszemlére téve és riadalmat keltve.

Elborzadva rántom vissza a kezemet és az ölembé ejtem. A fiú odahajítja a feladatlapot, aztán visszahúz a helyére.

Felkapom a földről a papírt és közben megpróbálom túltenni magam azon, ahogyan megbámult és hogy ettől most alig érzem magamat emberi lénynek.

Talán tehetnék egy közszolgálati közleményt. NYUGALOM, EMBEREK! A RONDASÁG NEM RAGÁLYOS!

Ekkor veszem észre, hogy egy másik fiú mellettem leplezetlen kíváncsisággal mered az aránytalanul nagy lábujjhüvelykujjamra az ölemben. Zsebre vágom a kezemet és a padomra szegezem a tekintetem. Erre mit tesz? Székestül-asztalostul közelebb mászik hozzám.

– Az ott a lábujjad? – suttogja.

Oda se nézek.

– Hé! – folytatja valamivel hangosabban. – Ugye, hogy az?

Előredőlök, amiből rájöhet, a hallásommal nincs probléma. Ha a túlélésem érdekében meg kellene szólalnom, megmondanám neki, hogy húzzon el.

Ám itt még nem tartunk, tüntetően belemélyedek a feladatlap megoldásába, mintha ezerszer érdekesebb lenne, mint amilyen valójában, és komolyan fontolóra veszem, hogy előkapom a fejhallgatómat a táskámból, hogy leszálljon rólam végre ez a srác. Az ujjaim a régi beidegződést követve a fejem felé indulnak és keresik a hajtincseimet.

– Aham, jót beszélgettünk – mondja.

Még jobban belemélyedek a feladatlapba. A fiú tétovázik egy kicsit, majd visszaaraszol a padsorába.

A szemem sarkából vetek rá egy pillantást. Tekintetét a papírjára szegezi, így jobban szemügyre vehetem: kreol bőrű kölyök, sűrű fekete hajjal. Sötét szemei ekkor rám irányulnak, s mielőtt elfordulok látom, hogy a felemelt hüvelykujját mutatja. Nem vagyok biztos benne, hogy obszcén mozdulatként, vagy a bajtársiasság idejétmúlt szimbólumaként értelmezzem.

Elkapom róla a tekintetem.

Végigpörgetem a fejemben az ilyenkor várható reakciókat: Szégyentelen báméskodás? Nem igazán. Nem az esetlen, tolakodó módon. Inkább amolyan fura barátkozás stílus megfűszerezve a lábujjkezem miatti izgatottsággal. Nem is szánalom. És egyértelműen nem az átnézek-rajta-mint-az-ablaküvegen hozzáállás.

A füzetem sarkába firkálgatva próbálom besorolni ennek a fiúnak a reakcióját.

Kotnyeles

Kíváncsi

Ártalmatlan kíváncsiság

Amikor kicsengetnek, a fiú régi jó ismerősként búcsút int, mire értetlenkedve nézek rá. Visszamosolyog. Tényleg ártalmatlanul.

Ennek a kölyöknek fogalma sincs róla, hogyan kellene viselkednie velem. Mert a különböző reakcióktól függetlenül, létezik egy általános érvényű forgatókönyv:

1. Mindenki rám néz.
2. Azután mindenki félrenéz.

Egészen *mostanáig*.